nul XIX. Nr. 16 ◎ LEI 2. Arad, Duminecă 5 Iulie 1936

ROMÂNUL

ORGAN AL PARTIDULUI NAŢIONAL ŢĂRĂNESC DIN JUD. ARAD

Dl. Iuliu Maniu la Vinţul de Jos

O simplă adunare de sector se transformă într'o grandioasă şi foarte emoţionantă adunare poporală. Peste 20,000 de ţărani, Valea Mureşului, Târnavele, Sibiul, Banatul şi Aradul — primeşte ca pe un Mesia pe Iuliu Maniu, Salvatorul Patriei şi singura speranţă a Neamului!

Vinţul de Jos 28 Iunie 1936. Di revărsatul zorilor Vinţul de ...s — acest vrednic sat de mân...i şi neaoşi plugari români, care ...ainte cu treizeci de ani a avut ...ricirea de a-şi înscrie numele ... litere de aur în istoria Ardea...lui, oferind mandatul de depu...t tinerului Iuliu Maniu pentru ...eta ungurească, aceluia care a...a, să devină bărbatul providen...l a Ardealului şi mai târziu al ...omâniei Mari — este asaltat de ...loanele nesfârşite ale ţăranilor ...mbrăcaţi în straie de sărbătoare ...e o frumuseţe încântătoare. Băr...ţi, flăcăi şi femei vin mereu în ...ai de nuntă, fanfare, chiote şi ...nsuri vestesc apropiata sosire ...mirelui care de 40 de ani şi-a ...godit viaţa cu soarta neamului ...u. Emoţia se transformă într'un ...iir general şi uralele **„Trăiască ...liu Maniu“** isbucnesc din ...iepturi ca o ultimă nădejde ce ...pare în faţa ochilor scăldaţi în ...crimi.

Spre amiazi parcul Vinţului de ...s se transformase într'o mare ...e oameni, pe copacii din jurul ...ibunei improvizate în mijlocul ...arcului atârnau ciorchine vii, iar ...sula formată din sutele de in...electuali veniţi toate unghiurile ...rdealului, Banatului şi Crişanei. ...sca la un moment dat, să fie ...rivită de norodul fascinat, care ...ia să-şi vadă salvatorul. Apare ...l Ilie Lazăr neînfricoşat luptător ...aţional ţărănist, voinic şi spătos ...um este isbuteşte cu greu a face ...le prin mulţime până la tribuna ...-lui Iuliu Maniu, care urcă aco...erit de uralele nesfârşite ale mul...mei, apoi ca într'un măreţ tem...lu al naturei, ca o rugă spre cer, ...oate mai mult ca o poruncă spre ...dâncurile sufletului unui neam ...e n'a mai încetat de a suferi, ...sună iarăşi ca dintr'un singur ...iept **„Deşteaptăte Române!“**

Preşedintele adunării d. Haţie...an — bătrânul notarăş de pe ...remuri, care înainte cu 30 de ani ... avut eroicul curaj de a înfrunta ...ânia superiorilor săi, fibirăi şi ...şpani prin cea mai vie propa...andă deschisă pentru candidatul ...rtidului Naţional: **Dr. Iuliu ...aniu** — deschide adunarea e...ocând măreţele momente din ...uptele trecutului, salută adânc ...moţionat pe bărbatul, care înainte ...u 30 de ani plecând din Vinţul ...e Ios cu mandat de deputat a ...ţeles că acel mandat vine chiar ...in partea Lui Dumezeu pentru ...oporul care trebuia scos din ro...ie şi legământ vecinic a făcut din ...cel mandat între poporul său şi ...suşi Dumnezeu în semnul sfânt ... Libertăţii.

...rmează salutul şefului sectorulu. ...inţul de Jos, Dl Dr. Todorani ...poi salutul d-lui Bica şeful ti...eretului judeţului Alba, care îşi ...nchee vorbirea prin cuvintele pline de sincer şi spontan patriotism: ***„Suntem generaţia, care ne-am născut în bubuit de tun şi dacă va trebui vrem, să murim în bubuit de tun, Domnule Preşedinte comandaţi-ne şi vă vom urma până la moarte“!***

Părintele Marcu asesor consistorial din Sibiu vorbeşte în numele alegătorilor din 1906, iar d. profesor universitar Valer Moldovan în numele Ardealului, ambii oratori evocă măreţele momente din luptele trecute şi 'lasigură pe d. Iuliu Maniu, că nu numai Ardealul, ci astăzi întreagă suflarea românească îi aduce prinos de recunoştinţă neţărmuiită încredere în care îşi leagă dorinţele şi toate nădejdile de persoana D-sale.

Dl. Iuliu Maniu se adresează adunării: „Fraţilor“ dar mulţimea isbucneşte în urale ce continuă ca freamătul codrilor, ca talazurile mărilor ce se potolesc cu greu pentru a urma apoi o desăvârşită linişte pentru a prinde tot cuvântul aceluia în tăcerea căruia poporul de multă vreme a presimţit deja liniştea povestitoare de furtună.

Copleşit de emoţii, fără emfaze, fără gesturi teatrale, ca un profet în mijlocul poporului ce aşteaptă apă din stâncă, sau scoaterea din Babilon, sau din Sodoma fărădelegilor, Iuliu Maniu ţese firul trecutului cu urzeala prezentului, nimic din pretenţiozitatea politicianului avid după glorie şi eftină popularitate. După ce face o reprivire asupra faptelor de glorie în luptele naţionale, a veteranilor luptători dintre cari unii se găsesc pe tribună alături de Dsa, îşi face spovedania în faţa suveranului popor, pe care îl iubeşte neţărmurit, poporul — unicul infailibil.

Cum am lucrat în trecut şi cum înţeleg să lucrez în viitor?

In toate acţiunile mele din trecut am ţinut în primul rând să-mi examinez conştiinţa şi glasul conştiinţei mele, să fie în perfect acord cu glasul poporului meu, zice d. Maniu — şi aceasta îmi este sfânta şi nestrămutata mea credinţă care mă va călăuzi în toate acţiunile mele viitoare, pentrucă dacă poporul mi-a încredinţat mandatul acuma's 30 de ani înfruntând toată urgia stăpânirii ungureşti, n'a făcut-o pentru meritele mele personale, pe cari în acei ani de tinereţe — aproape necunoscut — nici nu puteam să le am, ci a făcut urmând glasul imperativ al acelui suflet colectiv, care în decursul veacurilor n'a încetat nici o clipă de a căuta drumul spre libertate şi poporului care mi-a anticipat încrederea sa atunci i-am spus, ***calea spre libertate este calea dreaptă, calea adevărului, sunt fericit că poporul m'a urmat şi cele spuse de mine s'au realizat.***

Dar astăzi între hotarele binecuvântatei noastre ţări, suntem oare fericiţi? **Cu durere trebue să constatăm, că măreţul act dela Alba-Iulia,**

care îşi făcuse începutul de realizare prin Consiliul Dirigent, a fost compromis prin clica ciocoiască, sub regimul guvernului liberal, care şi-a bătut joc în cel mai revoltător mod de sufletul poporului, călcatu-ia în picioare drepturile, bunurile sale morale, iar pe cele materiale i le-a jefuit tâlhăreşte mai rău decât în codru. Dar oare această falnică pădure — Ardealul — se putea să cedeze loviturilor de topor DACĂ TOPORUL N'AR FI AVUT COADĂ?

Urmează alţi 8 ani de luptă grea şi o nouă Alba-Iulia, unde împreună cu poporul ne-am legat prin jurământ sfânt că nu ne vom da bătuţi şi lupta noastră a avut rezultat alungarea liberalilor şi cucerirea puterei în 1928.

Dar să vedem ce am făcut în cei aproape 2 ani de guvernare?

Răspunsul: ***In primul rând am făcut cele dintâi alegeri libere în ţara românească, unde votul universal secret, aceasta temelie a adevăratei democraţii s'a putut validita în cea mai perfectă libertate.***

Scăderea impozitelor agricole conversiunea pentru ţărani şi muncitori, descentralizarea administrativă şi alte multe realizări ale partidului Naţional Ţărănist, totatâtea reforme democratice, pe cari guvernul liberal s'a şi grăbit, să le modifice după interesele ciocoimei, — Aşa spre pildă din legea conversiunei, care avea menirea, să salveze ţărănimea, s'a făcut un mijloc de salvare, pentru ciocnirea, care şi-a risipit averile prin străinătate. Există judeţ în vechiul regat în care toate datoriile ţărăneşti nu fac, mai mult de 8 milioane de lei, în timp ce ciocoimea, din acele părţi s'a convertit de zeci de ori atâta datorie, ruinând de o parte iarăş ţărănimea care va trebui, să acopere prin impozite sutele de milioane pe cari statul le plăteşte Băncii Naţionale ca fond de lichidare a conversiunei. Iată reforma administrativă, am dat autonomie judeţelor municipiilor comunelor, astăzi dreptul cetăţeţenilor este nesocotit şi de ani de zile comisiile interimare risipesc şi jefuesc avutul public.

Dl Iuliu Maniu arată apoi, că politica partidului Naţional Ţărănesc, a fost şi este acea cu privire la dări, ca impunerile, să se facă în raport cu averea şi veniturile cetăţeanului şi nimeni să nu fie atins prin sistemul impunerei în existenţa sa. Inţelegem, să suportăm dările oricât ar fi ele de grele, dar să fie drepte şi întrebuinţate pentru binele obştesc. Pentru a dovedi că acest spirit democratic, a stat de veghie chiar la leagănul partidului Naţional de odinioară, citează scrisoarea lui Simeon Bărnuţiu dela Iaşi, către tribunul Axente Sever, care se plângea de greutatea dărilor, iată ce spunea Bărnuţiu, — dările chiar grele de sunt trebuesc suportate dacă sunt drepte şi reclamate de necesităţile obştei, pentrucă poporul, care nu va fi în stare a-şi suporta libertatea va merita jugul sclăviei. Regimul guvernului liberal tinde însă tocmai la distrugerea păturei de jos a ţărănimei şi muncitorilor îngreuindu-i cu legi fiscale aduse peste voia podorului şi a parlamentului prin aşa zise decret.

Produsele ţărănimei sunt devalorizate în aşa măsură, încât ţăranul nu se mai poate îmbrăca nu se mai poate nutri, pentrucă adesea se întâmplă că potcovirea unui cal să coste preţul alor 2 purcei. Economia întregei ţări se zbate în ghiarele cartelurilor, cari fiind cointerecaţii ovreo-ciocoieşti exploatează ţara în cel mai neruşinat mod.

Sunt împotriva fascismului şi a comunismului.

Ni se aruncă din partea adversarilor — epitete de bolşevici şi comunişti! Nici că se poate o caiomnie mai mârşavă, eu comunist care i-am răpus la Tisa cu regimentele româneşti din Ardeal, eu şi Dl Mihalache bolşevici, când bolşevici nici nu mai încetau de a instiga prin foi volante pentru asasinarea noastră.

Am voii să modernizăm. echipamentul armatei, s'o înzestrăm conform cerinţelor vremii, pentru a putea face faţă primejdiei şi lăcomiei acelora, cari jindesc după hotarele noastre, să le putem spune rezistenţa deamnă de curajul soldatului român, să nu se mai repete catastrofala situaţie din 1917 — dar guvernul liberal, slugă păcătoasă a tuturor fraudelor nu şi-a găsit socoteala şi deci a trebuit să răstoarne şi acest plan — lăsând armata la voia întâmplării, ţara fără şosele, compromiţându-ne în străinătate, unde lumea ne cunoaşte, ca pe un popor, care n'are cuvânt, care nu-şi respectă angajamentele.

Nu este timp de a ne plânge, — zice d. Maniu — **ci trebue să trecem la fapte!**

Sunt împotriva oricărei dictaturi, fie a fascismului de dreapta fie a comunismului de stânga. Sunt însă şi rămân ca întotdeauna pătruns de credinţa în democraţie, economia ţării trebue salvată, producţia şi distribuţia trebue dirijate. Sunt state ca America, Rusia, Germania şi Italia unde economia ţării se desfăşură după planuri bine chibzuite, unde dictatura înseamnă a marile capitaluri de producţie în slujba şi spre bine'e colectivităţii, măruntţii noştri candidaţi de dictatori ar vrea invers, să înhămeze definitiv colectivitatea poporului muncitor în jugul capitalismului exploatator şi hrăpăreţ. Suntem ţara care n'are posibilitatea de a sancţiona abuzurile unui cartel ce-şi **bate joc de mulţimea muncitoare. „MI S'A URCAT SÂNGELE IN FAŢĂ DE RUŞINE“** — zice dl Maniu — **când un mare învăţat francez mi-a spus: „am cercetat ţara Dstră atât de frumoasă şi bogată, CONSTAT INSĂ CĂ ESTE PĂCAT, CĂ NICI 10 LA SUTĂ DIN POPULAŢIA ACESTEI ŢĂRI NU MĂNÂNCĂ SĂ SE SATURE CUMSECADE!**

Dacă depindea de mine şi de D-voastră, — zice dl Maniu, adresându-se adunării, — noi de mult am fi remediat aceste neajunsuri. Dar alte necazuri sunt, ţara este

(Continuare în pagina II)

Fapte, nu vorbe!

Cei lipsiți de răspundere și omenie, promit poporului totul pe lume, fiindcă nu sunt în stare să dea nimic.

Dealtfel poporul s'a convins că dela alții nu poate aștepta nimic și că totul va trebui câștigat numai prin puterile sale organizate în partidul național-țărănesc.

Zadarnice sunt toate criticile neserioase ce se aduc partidului național țărănesc, căci poporul nu poate uita soarele libertății cetățenești, ce a răsărit odată cu venirea partidului nostru la putere.

Poporul, rob boierilor și baionetei jandarmilor puși de ei, nu să păzească libertățile și drepturile cetățenilor, ci să le răpiască, a avut în 1928 primele alegeri libere și cinstite, cunoscută vreodată în țara românească.

Partidul liberal și codițele sale: Averescu, Iorga și Argetoianu au guvernat această țară zeci de ani, dar binele cu care se laudă nu se vede, din mizeria și jafurile cu cari au cotropit biața țară.

Național țărăniștii au fost numai trei ani la putere, dar de pe urma lor au rămas multe lucruri bune și anume:

1. S'a făcut cel dintâi început serios de înarmare a țării, încheindu-se contractul cu Skoda, care și azi, sub guvernarea acelor ce îl critică, este menținut ca cel mai bun.

2. Prin sacrificii enorme s'a făcut echilibrarea bugetului țării acoperindu-se deficitul de 18.000.000.000 (18 miliarde) lăsat de liberali. Dar nu prin mărirea impozitelor cum fac liberalii, ci pin economii și reduceri dureroase.

3. A redus impozitul agricol cu 50%. Deasemeni au fost reduse taxele și transporturile pe C. F. R. Vedem însă că liberalii le au mărit iarăș.

4. A făcut Legea contra cametei, reducând-o dela 30 40% cât luau până aci băncile liberale, la 14%. A fost aceasta, deci, prima lovitură dată capitalismului și ciocoilor. Aceasta este una din cauzele că partidul nostru a trebuit să plece dela putere săpat de uneltirile ciocoilor.

5. Găsind pădurile țării lasate pradă streinilor constituiți în societăți de jaf ca Grődl Lomasch etc. a înființat regia autonomă C. A. P. S. dând această avere în mâini românești, depe urma cărora statul câștigâ miliarde.

S'au înființat și alte case autonome, tot cu scopul de a scoate averea țării din mâinile streinilor. Deacea le critică liberalii aspru, dar nu îndrăsnesc să le desființeze fiindcă văd că e bine așa.

6. S'au luat măsuri pentru ridicarea agriculturii și țărănimii prin Camerile agricole, Cooperație, credit agricol etc.

7. S'a desființat prestația în natură și s'a dat autonomie comunală.

8. A reorganizat învățământul primar. N'a lăsat ca învățătorii să fie plătiți de comune și a recunoscut învățătorilor drEptul la gradații (3000 milioane).

Și încă alte îmbunătățiri de care poporul își amintește cu siguranță, căci viața mulțumitoare și liberă pe care a dus-o atunci, n'a mai dus-o sub alte guverne.

Am avut însă un păcat: prea multă omenie față de secăturile și bandiții lăsați nouă zestre de guvernările liberale. In viitor vom spăla acest păcat.

Au rămas însă datori țării cu trei lucruri pe cari le vom face în viitoarea guvernare:

a) Adâncirea îmbunătățirilor făcute și încă altele noui, statul țărănesc.

b) Modificarea legii electorale.

c) Distrugerea trusturilor și cartelurilor capitaliste ce jefuesc poporul.

Iată faptele noastre!

Pot liberalii să arate că au făcut altceva, decât că: au scumpit viața, au mărit dările, au lăsat țara pradă jefuitorilor, au încurajat anarhia și au făcut tribune ce au îngropat sub dărâmături sute de oameni?...

Pot naționaliștii lui Codreanu și Goga să vă dea altceva decât lauda că luptă contra streinilor dar ucid numai Români?...

Judecați cu capul vostru și veți afla că Național-Țărănismul este singura salvare.

Prof. C. Teodorescu

Relele de azi și cauzele lor

Sunt multe foarte greutățile ce ne apasă și toate speranțele într'o îndreptare oare care se dovedesc deșarte. Este fără îndoială că multe din greutățile zilei să datoresc crizei ce bântue lumea întreagă, ca d. e.: lipsă de bani, surplus de producție și de aici o eftinire a materiilor prime care la noi sunt produsele agricole, somaj etc. Nu-i mai puțin adevărat însă că dacă în alte țări răul e mai mare ca la noi, aceste țări se sbat și fac tot posibilul să dreagă ce se poate și guvernele lor sunt în permanență preocupate cu vindecarea relelor. Numai noi și cu al nostru guvern, le lăsăm toate în voia sorții. Am accentuat „noi și al nostru guvern", fiindcă, de data aceasta, nu că aș vroi să-i fac scuze acestui guvern de năpăstuială, ci, mă voi nizui să văd dacă și noi, marea massă a țărănimii, ne facem datoriile noastre cetățenești așa după cum se cuvine, și cum trebue să și-le facă adevărații cetățeni, conștienți de rosturile lor.

De câte ori nu mi-a fost dat să aud — cu ocazia schimbărilor de guvern, din gura multora frați de ai noștrii următoarea frază: „Apoi să-i vedem și pe aceștia, ce or mai face?". Adică asta vine cam așa: îmi intră cineva noaptea în grădină, sărind peste gard, și eu îmi văd liniștit de somn zicându-mi, o să văd dimineață ce mi-a făcut ăsta în grădină.

Este apoi îngrozitoare credulitatea fratilor noștrii țărani. Ori ce derbedeu i-se oprește la poartă, destul să fie îmbrăcat în haină mai de acătările, să-i spue doauă trei vorbe dulci, și gata, i-a câștigat încrederea, și-l declară de om de treabă. In loc să-l ispitească, cine e? de unde vine? să se convingă cu cine are de a face, îl primește în casă, îi ascultă vorbele mincinoase, și cum derbedeul se mai și jură pe tată-său și pe D-zeul pe care nu-l are, găsește câțiva creduli și-și face cuibul. — Și apoi ține-te nene, gălăgie, marș cu cântări ce îndeamnă la crimă împotriva a tot ce avem bun și cinstit, și mulțimile cinstite îi privesc cum își fac de cap cu multă, multă nepăsare.

Apoi fraților țărani așa nu mai merge. Dacă așa ar fi fost moșii și strămoșii noștri, apoi noi nu am fi astăzi în țara noastră, ba, nici nu am mai vorbi în limba noastră dulce. Și nu știu dacă noi ne vom trez[i] la timp unde ne va duce ne păsarea noastră păcătoasă.

Să ne trezim cel puțin în ceasul al 11-lea. De jur-împrejurul nostru se aude un zornăit surd de arme. Dușmanii noștri de veacuri stau gata să sară asupra noastră. Oamenii lor plătiți cu aur străin cutreeră satele noastre căutând să ne desbin[e] în diferite formațiuni pentru a ne putea răpune mai ușor, la timpul său. Treziți-vă frați țărani! și strângeți-vă rândurile căci altcum zile grele ne așteaptă.

La scriptura se spune: Mântuirea ta Izraile prin tine însuți!...

Nici tu frate țăran nu vei primi mântuirea de aiurea, ci doar din propria ta forță.

Ca să fie o forță însă rămâneți uniți pe lângă vechii voștri conducători și pe lângă partidul care v'a eluptat până acum cele mai multe drepturi.

Nicolae Adam

Dl. Iuliu Maniu la Vințul de Jos

(Continuare din pagina 1)

astăzi în

politica, economia și finanțele țării sunt dirijate nu din cabinetele de munca ale miniștrilor.

In politica externă, vom fi totdeauna alături de Franța și Anglia, alături de Mica Ințelegere și Ințelegerea Balcanică, alături de marea instituțiune care este Liga Națiunilor și alături de toți cei ce doresc pacea.

Franța a stat la leagănul unirei noastre la 1859, cu ajutorul ei am înfăptuit România Mare la 1918, ea ne-a salvat cu imprumuturi din ghiarele falimentului provocat de destrăbălarea liberală și marea ei generozitate poporul român nu o va răsplăti niciodată cu trădarea, vom căuta deasemeni cele mai bune relații cu Italia, dar în primul rând trebue să intronăm la noi în țară moralitatea, din cel mai umil bordei până în curțile domnești.

Dl. Iuliu Maniu își încheie cuvântarea în ovațiile nesfârșite ale mulțimei, care timp de 2 ore l-a ascultat și l-a încunjurat cu cea mai caldă dragoste de care s'a putut bucura vreodată un om politic.

Moțiunea

Se dă citire următoarei moțiuni:

Adunarea dela Vințul de Jos, ținută la 28 Iunie, își exprimă nețărmuita încredere către d. Iuliu Maniu, pe care îl consideră în aceste vremuri de urgie, ca pe singurul mântuitor al României integrite.

Adunarea jură în fața lui Dumnezeu că nu va înceta lupta, până când toate ideile lui Iuliu Maniu nu vor ajunge la izbândă.

Răbdarea noastră față de cei cari își bat joc de cele mai sfinte așezăminte ale statului, față de cei cari guvernează cu starea de asediu și cenzură a ajuns la sfârșit.

Adunarea crede că a sosit ceasul când toți cari iubesc națiunea și țara să se ridice ca un singur om și să mântuiască ceeace este de mântuit.

Adunarea constată decăderea vertiginoasă a autorității în stat și răspândirea imoralității în toate resorturile vieții publice.

Adunarea speră că poporul românesc nu va fi lăsat să-și facă singur dreptate și să convoace o nouă adunare națională la Alba-Iulia, care să dirijeze mijloacele de apărare.

Trimite un cald salut președintelui partidului d-lui Ion Mihalache, președintelui Ardealului d. Mihai Popovici și le urează izbândă în luptele pe care le conduc.

După adunare Dl Iuliu Maniu a plecat la Alba Iulia unde a luat parte la banchetul dat în onoarea D-sale fiind timpul obiectul celor mai vii manifestațiuni de nețărmurită dragoste.

La banchet au luat cuvântul domnii Dr. Ionel Pop, d. Sever Bocu, d. Ivanovici, dna Dr. Banciu și d. Octav Tăslauanu. In urmă a luat cuvântul d. Iuliu Maniu făcând un amplu expozeu al planului de luptă.

Dr. Ioan A. Drincu

Biserica în trecut și astăzi

Neamul românesc a avut una din cele mai sbuciumate istorii. De multe ori am fost înnecați de valuri furioase, dar în totdeauna am ieșit la suprafață, căci am avut un suflet unitar închegat și o credință ortodoxă puternică.

O mie de ani trupul țării fu sfâșiat de copitele cailor hoardelor asiatice. Ei pieriră însă, noi am rămas. După un răgaz de peste o sută de ani în care se făcu a doua descălecare, un nou puhoi barbar ne cotropi — Turci care ne apăsată aproape patru sute de ani.

A trecut însă și acesta, iar noi am rămas unde ne găsim și azi.

Din două mii de ani de viață, n'am fost liberi decât vreo trei sute de ani în trei rânduri: la naștere 106—250; după a doua descălecare 1300—1420 și după răsboiul cu Turcii 1878—1936.

Când istoria ne-a dat răgaz, sufletul nostru s'a deșteptat în tinda bisericii. Ființa politică și culturală a neamului nostru nu poate fi despărțită de ființa Bisericii noastre.

Și biserica a fost bătută de furtuni, dar duhul creștin a salvat-o întotdeauna și cu ea a fost salvat și Neamul.

DUHUL CREȘTIN! Iată arma și secretul victoriei noastre neîntrerupte timp de aproape 2000 ani.

Azi însă, duhul creștin a rămas închis în textele cancelor prăfuite, ca un obiect de preț, dar vechiu și fără uti[li]tate. Duhul misionarismului a dat loc unui duh funcționăresc, sec, mercenar.

Puțini iluminați mai dau viață creștină adevărată bisericii. Dar sunt pr[ea] puțini.

Unii preoți, slujitori ai altarului se închina în numele lui Crist și se de[s]bină în numele satanei prin partide politice, mânați alăturea de turmă de un DUH PĂGÂN, duhul Antichristului.

Dacă pe laici interesele vitale îi des[p]ari în tabere, biserica, prin preoții ei ar avea interesul vital să-i unească în credință și să demolească lupta; să-i creștinizeze.

Spre cinstea lor și lauda Creatorului, mulți fac și lucrul acesta. Dar sunt încă destui stăpâniți de un duh merce[]nar păgân; instigator, anarhist — chia[r] criminal

Ce sunt acei preoți cari pun auto[ri]tatea bisericii și a hainei preoțești [în] slujba acelei »gărzi de fier« a streinilor.

Cum împacă acești preoții sfințen[ia] darului primit, cu spurcăciunea un[ei] contra semenilor. Stăpânul ordonă pri[n] cartea sfântă lucrul întru îndreptarea păcătosului, iar sluga sprijinește crim[a] contra păcătosului.

Stăgânul ordonă iertare, societat[ea] izolează pe păcătos, dar tu preot[e] ucizi, sprijinind grupări ce propo[vă]d crima ca armă politică.

Se cheamă — aceasta — anarhie [și] păgânism în Biserică, sau ba? [Se] cheamă!

Când va veni o vreme în care Bi[]serica va fi scoasă din angrenajul sta[]tului laic, ca o organizație ce are pri[]vilegii pe cari le folosește pătimaș [și] părtinitor în lupta dintre diferite in[te]rese laice — ceeace convine combatan[ți]lor când se face în favoarea lor și de[]testă când e de partea adversarului — să-și amintească păstrătorii zestrei sfin[te] IERARHII, parabola cu talanții.

Duhul creștin a păstrat și Biser[ica] și Neamul Duhul păgân, sprijinit [de] unii preoți, va lovi întâi Biserica, ap[oi] Neamul.

Codreanu şi Cantacuzino căpitani de haiduci sau căpitani de poteră?

In anul 1714 Ştefan Cantacuzino, care era rudenie cu Cost. Brâncoveanu, după soţie, l-a pârât în ascuns la Turci împingându-l la moarte, fiindcă dorea să ajungă el domn peste Ţara Românească.

Un alt Cantacuzino, la 1821, prinţ şi general în revoluţia greacă a ucis pe Tudor Vladimirescu, tot din dorinţa de a pune stăpânire pe Ţara Românească.

Au trădat şi au ucis, aceşti fanarioţi, numai din dorinţa de a fi stăpâni în Ţara românească.

„Ce naşte din pisică, şoareci mănâncă"!

Actualul Cantacuzino-general pensionar şi preşedinte al partidului Totul pentru ţară — ce oare de l-a apucat dragostea pentru Neamul românesc? N'o oare cumva să ajungă domn peste Ţara românească?

Ar fi bine să ştim căci poporul românesc deacea şi-a întemeiat dinastia, pentruca istoria crimelor pentru domnie să nu se mai repete. Şi e hotărât s'o apere.

— — — — — — — —

Unul dintre foştii căpitani ai Gărzii de fier, anume: Beza, descoperind că căpitanul Codreanu urmăreşte scopuri streine de interesele Neamului românesc, dă semnalul de redeşteptare publicând scrisoarea din care extragem cele ce urmează:

DOMNULE CODREANU,

Când am fost la d-ta, la Carmen Sylva, şi ţi-am citit din cronicarii şi din istoricii neamului românesc paginile care vorbesc despre asuprirea ţării de către ciocoii şi domnitorii fanarioţi, printre cari au fost mulţi Cantacuzini, când ţi-am citit despre uciderea lui Brâncoveanu, uciderea lui Tudor Vladimirescu şi detronarea lui Cuza-Vodă de către aceiaşi Cantacuzini, când ţi-am arătat, că acei Cantacuzini au ucis pe marii noştri căpitani pentru a le lua locul, insinuându-se ei la conducerea ţării, dumneata, surprins, te-ai făcut stăcojiu la faţă, te-ai aplecat asupra cărţilor, ca să vezi, dacă nu cumva te înşală vederea, apoi, rămânând cu privirea în gol, ai exclamat:

— *„Cum apar, domnule, după sute de ani numele de trădători şi ucigaşi".*

Dar ce scrie la cronici şi în istorie, de a putut să-ţi smulgă o asemenea exclamaţie?

Când ţi-am citit toate acestea şi ţi-am spus că este o nelegiuire să ridicăm un Cantacuzino în fruntea mişcării naţionale, te-a surprins.

Te-a surprins! Nu cunoşteai istoria! N'aveai de unde s'o cunoşti! Dacă ai fi avut şi d-ta, ca mine, o mamă şi bunică, româncе, ar fi avut cine să-şi povestească cu înflăcărare şi cu durere, în serile de iarnă, la vatra focului, despre panduri şi despre Iancu Jianu, răsbunătorii asupritorilor de veacuri, asupriri sângeroase comise de înaintaşii ciocoilor a căror pâine d-ta o mănânci astăzi.

Dacă ai fi avut şi d-ta, ca noi, Românii, printre înaintaşii d-tale, haiduci, panduri şi armatoli, oameni cari au înfruntat pe asupritori, cari au ştiut să trăească liberi în lume, cari au dat viaţa lor pentru a o salva pe a neamului nostru, atunci ar fi avut cine să-ţi povestească cine a fost Horia, cine a fost Tudor, cine a fost Iancu, cu toată frumuseţea ridicării lor, cu toată grozăvia morţii lor.

Dar aşa, cine a fost să-ţi lase cu limbă de moarte, cu limbă de foc, cuvânt să răzbuni, în fiu de fiu, în veac de veac, pe asupritori, pe trădători, pe ucigaşi?

Iată, aşadar, că la câteva zile după ce ţi-am citit aceste pagini de istorie, care ţi-au scos acea exclamaţie, că „după sute de ani apar numele de trădători şi ucigaşi", d ta scrii într'un ordin de zi, că inima mişcării d-tale sunt Cantacuzinii, iar acum, recent, citesc în „Glasul Strămoşesc", oficiosul d-tale clujan, un articol care, voind să facă apologia d-lui general Cantacuzino, scrie că descinde dintr'o veche şi nobilă familie, care urcă până la Ştefan Cantacuzino, şi Impărăţii bizantini, făcându-se astfel DIRECT apologia acelor cari au ucis pe Brâncoveanu şi au asuprit nemilos ţara.

In numele cărei naţii loveşti d-ta în căpeteniile române ale poporului român, promovând în clasă conducătoare alianţa veneticilor de toate neamurile, prin cari voeşti să înlocuieşti pe ovrei, nu însă să şi promovezi pe români?

Te ridici ca apărător al memoriei trădătorului Toma Cantacuzino, al memoriei lacomului şi nesăţiosului Dumitraşco Vodă Cantacuzino, al memoriei ucigaşului de domn român Ştefan Cantacuzino, al memoriei prinţului Gheorghe Cantacuzino, general al Eteriei, ucigaşul lui Tudor Vladimirescu, al conspiratorilor G. Gr. Cantacuzino, Gh. Cantacuzino, Ion Cantacuzino, duşmanii improprietăririi poporului, detronatorii lui Cuza, şi pretinzi că vorbeşti toate acestea în numele suferinţelor de veacuri ale poporului român?

Nu, domnule Codreanu! Vorbeşte în d-ta origina poloneză, pe care o ai după strămoşul d-tale Zelinski, şi vorbeşte în d-ta originea germană, pe care o ai după mamă.

Sunt atâţia români de origină străină, cari îşi văd cinstit de rostul lor.

Sunt însă şi venetici, cari nu se pot acomoda Aşa cum în d-ta vorbeşte numai şi numai megalomania imperialismului prusac, „rasa superioară", care a găsit aici o ţară de rumâni, pe cari să-i lovească cu biciul. Şi să te aleagă rumânii „căpitan" Pentrucă ai mamă nemţoaică şi nemţii sunt cu stea în frunte!

Câtă vreme nu am cunoscut adevărata d-tale origină etnică, m'au înşelat şi pe mine răţoelile d-tale.

Impuşti, devastezi, rosteşti anateme, comiţi asasinate morale şi proptindu-te în protecţia dne-i Cernăianu răcneşti: „Ştiţi voi, cine sunt eu?".

Ei bine, cu mine nu îţi merge!

Câtă vreme nu am cunoscut adevărata d-tale origină etnică, nu mi-am putut niciodată explica pentru ce dispreţuieşti poporul român şi pe conducătorii lui români, pentru ce eşti împotriva puterii poporului. Acum, recent, la Carmen Sylva, când ţi-am spus, că eu nu te înţeleg pentru ce permiţi să fie atacat de gazetele d-tale, cu o necuviinţă de nepermis ţăranul român ajuns căpetenie de norod, viteazul din timpul răsboiului Ion Mihalache, mi-ai răspuns cu o ură ce nu îşi are nici o justificare că: „Mihalache este marea canalie!"

Acum un an şi jumătate, când m'am despărţit politiceşte de d-ta, arătându-ţi că printre alte grave temeiuri al acestei despărţiri este şi dispreţul pe care d-ta îl manifeşti faţă de puterea organizată a poporului, dl Virgil Rădulescu, care era şi el de faţă, la una din convorbiri, neliniştit şi el la rândul său de faptul că d-ta lupţi pentru aristocraţi, — şi nu pentru massele populare, — te-a întrebat:

— „Nu crezi, dragă Corneliu, că tot este o dreptate ca după o mie de ani, decând acest popor românesc suferă toate robiile, să ajungă să conducă şi el odată?"

I-ai răspuns:

— „Nu este adevărat, că de o mie de ani suferă aceiaşi oameni. Suferă fiecare 50–60 ani, cât trăieşte, şi apoi suferă alţii!"

Nu am ştiut atunci ce să admir: ignoranţa sau cinismul?

Numai când am aflat, recent, origina d-tale, mi am explicat din ce adânc de suflet venetic isvoreşte acest teutonic dispreţ pentru suferinţele de veacuri ale poporului român.

De unde, atunci, obrăznicia de a discuta romanitatea noastră a celor cărora nici la a treizecea generaţie în urmă nu ni se poate găsi un strămoş venetic, dumneata a cărui mamă este germană? Dumneata, în care vorbeşte sângele nemţesc, atunci când vrei să ne dai pe mâna germanilor hitlerişti, cari abia cu 20 ani în urmă au măcelărit aproape un milion de Români?

Cum ai impertinenţa de a pretinde, domnule Codreanu, că publicând cu paginile de mare durere ale Neamului Românesc, care vorbesc despre asuprirea fanariotă şi de uciderea marilor noştri voevozi, comit o „infamie faţă de neamul meu românesc"?

Dumneata ai neruşinarea să pretinzi această? Dumneata?

Dumneata, domnule Codreanu, care în vrema în care 20.000 tineri erau schingiuiţi în întreaga ţară, în vremea în care alături de toţi camarazii mei eu putrezeam în temniţă la Jilava, în vreme ce Sterie Ciumetti cădea ciuruit de gloanţe, d-ta domnule Codreanu, te adăposteşti în casa unei evreice, în casa evreicei Cernăianu?

Nu ţi-a fost, deasemeni, ruşine să scri că eşti mai dreptcredincios decât noi toţi Românii şi decât mine la capul copilului căruia arde o candelă şi străjueşte o cruce, dumneata, care într'un moment de laşitate, femându-ţi libertatea, ai jurat strâmb pe sfânta cruce că nu îl cunoşti pe Dumitrescu-Zăpadă, pe Zăpadă cu care numai cu un an înainte făcuseşi o excursie pe muntele Rarău, mâncând din aceiaş strachină cu el şi dormind sub acelaş acoperis cu el?

Ai jurat strâmb pe sfânta cruce şi ai trimis la ocnă pe bietul copil!

Ţi-ai trădat ostaşul şi a scris el atunci pe zidul celulei sale: „Cu litere negre vei scrie pe zidul casei tale cuvântul: „TRADARE".

Bine ţi-a spus fratele dtale Horia:

— „Apăi bine, măi Cornelui, nu eşti tu un mare ticălos? Când Beza ţi-a scăpat viaţa nu i-ai găsit nici o pricină. Şi acum când nu vrea să intre slugă la ciocoi şi luptă împotriva generalului Cantacuzino, un om care nu crede în Dumnezeu şi înjură de lucruri sfinte, îi găseşti lui Beza nod în papură, în loc săi fii recunoscător. Vorba Românului: „Pe cine nu laşi să moară, nu te lasă să trăeşti".

Garda de fier o organizaţie de diversiune poliţienească

Să trec acum, domnule Codreanu, la expunerea acelor chestiuni, care şi d-ta recunoşti că au format obiectul unor discuţiuni ample, timp de peste un an de zile, între noi amândoi.

Intr'adevăr, acum un an şi jumătate eu ţi-am prezentat, scris şi verbal, retragerea mea din alianţa pe care noi o încheiaserăm în 1930, dta în calitatea dtale de şef al organizaţiei „Legiunea Arhanghelul Mihail" eu în calitate de şef al grupării „Legiunea Naţională" şi al tineretului ţepist, alianţă care a stat la baza formării frontului politic cunoscut sub denumirea de „Garda de Fier".

M'am retras pentrucă declaraţiunile pe care le-a făcut d. Al. Vaida, fost ministru de interne la consiliul de război, că este „părintele spiritual" al mişcării şi chiar „naşul" Gărzii de Fier, precum şi declaraţiunile dela Iaşi, că a sprijinit cu banii Ministerului de interne Garda de Fier, m'au pus în situaţia de a constata că dta m'ai minţit din prima clipă când ne-am cunoscut, spunându-ne celor pe cari ne-ai convocat în calitatea noastră de şefi de tinere grupări politice că dumneata ai luat iniţiativa formării acestui front tineresc denumit Garda de Fier.

M'ai minţit din prima clipă.

Am rupt, desgustat, raporturile cu dta, pentrucă mi-ai făcut chiar ofensa de a-mi propune să i-au şi eu bani dela interne aşa cum ai luat dta; mi-ai propus să intru în Siguranţa Generală a Statului, ca agent secret Să spionez lumea pentru bani. Şi să-ţi dau şi dtale o parte din salariu. Aşa cum mi-ai spus că au primit să facă, pe vremuri Comănescu, deunăzi ing. Ghica şi alţii şi alţii.

Ştii cu câtă indignare te-am refuzat. Două luni de zile, ca urmare a acestei ofense, am întrerupt raporturile personale cu dta. După două luni ţi-am trimis o scrisoare de rupere a relaţiilor. Mi-ai cerut să nu mă retrag, în acel moment greu pentru organizaţia dtale (abia plecase Stelescu).

Nu m'am retras public atunci, aşteptând ca să fac aceasta când vei conveni şi dta. Am fost cavaler.

Ministrul de interne, patronul Gărzii

Garda de Fier a fost organizaţiune poliţienească şi a făcut numai acele acţiuni, cari au fost ordonate de ministrul de interne Vaida, iar luptătorii cari au activat independent au fost persecutaţi de d. Vaida şi îndepărtaţi de d-ta, d-le Codreanu, pentruca nimeni să nu se mai îndoiască.

Acţiunile d-tale nu mai au, în lumina acestor destăinuiri, aureola martirajului, farmecul eroismului, voluptatea misticismului, ci poartă în ele blestemul faptelor făcute pentru arginţii primiţi.

Bani cari ard sufletul

La un consiliu legionar, ţinut după ce d. Vaida a trădat secretul ajutoarelor materiale ce ţi-a dat, d-ta, văzându-te descoperit, ne mai având încotro, ai confirmat primirea banilor spunând: „Când am luat acei bani am simţit pământul că se cufundă sub mine. De ce am luat acei bani? Nu trebuia să iau! Am simţit cum îmi ard mâinile".

Ai simţit, cum îţi ard mâinile? Dar cum îţi arde sufletul nu simţi?

Zelea şi macedonenii

Nu îţi răsună în urechi cum d. Vaida ţi-a spus: „Ai făcut o greşală, d-le Codreanu, solidarizându-te cu Beza" şi ca să-l asculţi în procesul meu nu ai mai venit ca apărător, iar azi mă loveşti? Banii aceia pe cari i-ai luat ca să mă loveşti nu îţi ard sufletul?

„Impotriva curentelor disolvante"

Atunci când se ştie, că cu banii daţi de d. Vaida, d-le Codreanu, făceai acele acţiuni pe cari ţi le ordona ministerul de intere, cum vei putea justifica că în vara anului 1933, după ce d. Vaida se rupsese de d. Maniu, pe chestia constituţională, din 71 de judeţe, câte are ţara, ai găsit cu cale, şi d-ta şi ministrul de interne, să faci propaganda tocmai şi numai în jud. Alba, fieful electoral al dlui Maniu?

Banii aceia îţi ard numai mâinile? Sufletul nu?

Zelea şi invalizii

Când te-am întrebat odată, domnule Codreanu, de ce ordoni să fie sprijinit „Frontul Românesc" din care face parte C. Angelescu, care a lovit pe invalizi d-ta mi-ai spus: „Vaida a dat ordinul!". Cum ai mai luat atunci bani dela cel care pretinzi că a lovit pe invalizi? Ce te-a făcut să îl aperi pe Angelescu? Vrei să lupţi alături de el? Pentru asta loveşti în mine? Va veni la d-ta autorul legii Dobrogei-Noi să cumpere un glonţ ucigaş, împotriva mea şi veţi face târgul.

Zelea şi muncitorii

Domnul General Cantacuzino a chemat la el pe mai mulţi legionari şi le-a propus, — pe linia învăţămintelor ce ţi-a dat d-tale d. Vaida, ca în schimbul sumei de 3000 lei lunar, ei să se ducă în fabrici, în uzine şi în minele din Ardeal, pentru a sparge solidaritatea muncitorilor exploataţi.

Banii aceştia cu cari industriaşii cumpără dela dta sufletele curate ale legionarilor şi sufletele chinuite ale minerilor moţi, ale lucrătorilor bănăţeni, ale muncitorilor români, nu îţi ard sufletul?

Zelea şi nicadorii

La Consiliu, d. Vaida s'a declarat împotriva Nicadorilor. D-ta, întrebat de d. general Constandache, ai spus pe cuvânt de onoare, că nu ai ştiut nimic de fapta aceasta.

(Continuare în pagina VI)

Cine susține dictatura la noi

„Porunca Vremii“ otrăvește sufletele tineretului

înșeală buna credință a oamenilor cinstiți sau naivi, vânde interesele neamului și trăiește cu bani dela jidani

Senzaționale descoperiri ale ziarului românesc „Credința“ din București

Există oameni cinstiți cari cred cu tot sufletul într'o idee spun ceeace cred și lucrează potrivit acestei credințe. Alăturea de aceștia se află însă unii — mai mulți decâ cei dintâi — cari nu cred ceeace spun și fac contrariul celor spuse. In ziaristică se întâmplă la fel — poate mai rău — pentrucă aci scriu câteodată indivizi nepregătiți și nespălați cari „au trecut prin câteva clase școlare ca și câinele prin apă!“ mai scriu din aceia cari fac orice de foame. In dosul câteunui ziar se ascunde uneri un marebandit sau escroc care își face afacerile pe pielea altora.

Ziarul „Porunca Vremii“ care tună și fulgeră contra jidanilor și partidelor de ordine a avut în slujba sa doi scriitori vestiți Toma Vlădescu și Dragoș Protopopescu. Aceștia, aflând că „Porunca Vremii — adică d. ***Ilie Rădulescu*** directorul ei face afaceri cu naționalismul, s'au retras. Faptul a fost scos la iveală de ziarul „Credința“ care publică în numerile dela 17—21 Iunie a. c. fotografiile unor scripte originale cu semnătura celor dela Por. Vremii.

— Domnii Toma Vlădescu și Dragoș Protopopescu au aflat că atacurile domniilor lor, doctrinare, împotriva evreilor, îi aduceau lui Ilie Rădulescu venituri mari!

Așa dar, după vechiul său obicei, Ilie Rădulescu a încercat să murdărească și sá transforme în bun comercial credința unor oameni de bună credință, indiferent dacă această credință a lor este și cea bună. Domnii Dragoș Protopopescu și Toma Vlădescu cred în doctrina lor. Ei nu o vând și nu se vând. Ei nu sunt naționaliști pentrucă azi, naționalismul este un isvor de venituri, adică așa cum îl înțelege Ilie Rădulescu. Individul acesta, a crezut că are dreptul să spurce chiar și sinceritatea unor oameni de autentică valoare. Or, în fața unei asemenea ticăloase atitudini, ce puteau face domnii Vlădescu și Protopopescu? Să-l dea în judecată? Cum să te judeci însă cu un tâlhar? Era dezonorant pentru domnii Vlădescu și Protopopescu să-i dea atâta atenție lu Ilie. Unei asemenea canalii îi'întorci spatele. Și domnii Toma Vlădescu și Dragoș Protopopescu i-au întors spatele acestui Ilie, care, mai de vreme sau mai târziu, ne va cere săi ducem țigări la Văcărești...

Porunca Vremii insultă Biserica

Să încercăm însă, să vedem ce este „Porunca Vremii“. Pentru asta nu-i nevoie de prea mare efort. Datele abundă. Și chiar în numărul în care noi (Credința) suntem insultați, dăm peste un fapt de o gravitate înfiorătoare. La 15 Iunie s'au împlinit 47 de ani dela moartea lui Mihail Eminescu și „Porunca Vremii“ i-a închinat o pagină. Foarte frumos, deși mă îndoiesc de faptul că la „Porunca Vremii“ este cineva care s-l înleagă pe Eminescu. Dar însfârșit... Aberația, și inconștiența dela „Poruca Vremii“ apărea în toată splendoarea când am citit următorul titlu: „Iisus Mihail Eminescu“. Așa dar, după naționalista gazetă „Porunca Vremii“, gazetă care se crede și creștinească, Iisus este Mihail Eminescu iar Mihail Eminescu este Iisus. Am rămas înmărmurit de ticăloș'a aceasta, și am măsurat toată demagogia lui Ilie Rădulescu și a slugilor lui. I se dă poporului această sugestie, cum că Iisus ar fi Mihail Eminescu. „Porunca Vremii“ îndrăznește să facă o asemenea crimă și la adresa poporului român. Și această gazetă are curajul să vorbească de naționalism, de țară și de neam!

Canalia aceasta de Ilie, care se bate cu pumnii în piept și urlă la toate răscrucile mărturisind o nemăsurată dragoste pentru neamul românesc, are în redacția sa numai așa numiți „jidani“. Să nu vă mire acest fapt. Ion Trofușanu se numește Iosif B. Haim și este cel mai iubit redactor al lui Ilie Semori, deoarece Iosif B. Haim, șchiop și cu albeață pe ochiul drept, este acela care duce la bun sfârșit toate șantajele lui Ilie.

Pe acesta îl trimite să stoarcă bani dela evrei.

Hoțul strigă: hoții!

„Români răspundeți chemării noastre“
„Prietene, mai așteptăm mult abonamentul tău?“
„Prietene „Porunca Vremii“ îți cere abonamentul“
„Dela voi, români, așteptăm sprijin“
„Români, așteptăm abonamentul vostru“
„Români, sprijiniți tribuna naționalismului“

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Credeți poate că „Rușinea Vremii“ trăiește din abonamentele românești?

— Tipărind zilnic asemenea milogenii în fruntea fițuicii, omul de bună credință, este înșelat căci, își spune acesta din urmă: gazeta lui Ilie nu face afaceri, nu ia șperțuri, nu face șantaje. Dacă ar face asemenea lucruri n'ar țipa atâta după abonamente!

Dușmanul neamului românesc...

Pe deoparte Ilie atacă pe evrei, iar pe de altă parte trăiește numai depe urma lor.

In afară de faptul că pe această lichea nu-l interesează „naționalismul“ decât în măsura în care îi aduce un venit, și în afară că este simbriașul știut al câtorva societăți evreiești, mârșăvenia aceasta de Ilie, deși spune: „Români nu cumpărați nimic dela jidani“, are totuși nerușinarea să cumpere reclamă dela „jidanii“ săi pentru imunda lui fițuică. Priviți bine „Rușinea Vremii“. Cercetați-o cu atenție și veți vedea că toate reclamele sunt „jidănești“. Așa dar, Ilie, plasator de produse ale Soc. Standard (societatea evreiască) merge cu nerușinarea până acolo încât, simțind că și-a făcut suma, își îngăduie să pălmuiască opinia publică românească. Oricine se poate interesa și deci să afle că Ilie este agent la „Standard“. Ilie Rădulescu plasează la drogherii pilulele „Semori“. Așa dar, pe deoparte scoate „Rușinea Vremii“, iar pe de altă parte vinde „Semori“. Dece? Pentru că adevărata politică dela „Rușinea Vremii“ este distrugerea pe ascuns a naționalismului. Da, Ilie este plătit să scoată o fițuică făcută în așa fel, încât să compromită naționalismul românesc. Pentru asta vă vom da dovezi.

Banii evreiești din țară nu sunt deajuns. „Porunca Vremii“ se vinde lui Hitler!

Haimana și golan în 1934, fusese stigmatizat din junețe de poliția și parchetul din Torino — pe unde umblase terchea-berchea — pentru escrocherii comise în pagua studenților români, lăsați de el muritori de foame. In țară aventurierul fusese aruncat afară ca o potae din consilieratul comunal și din partidul național-țărănesc, pentru jaful dela Lăptăria Municipiului. Ilie Lăptărie de aci înainte, fu sâcâit mereu de anchetele furturilor de automobil, de cauciucuri, de Borviz, etc.

Exasperat, bani storș din aceste găinării scoate o tribună de șantaj, zisă cetățenească, zisă apoi edilitară și devenită în fine antisemită.

Pezevenghii de evrei miluiau însă cam slab pe nobilul sbanghiu: degeaba se uită cruciș la ei, n'avea nici cu ce-și plăti chiria!...

Mută atunci redacția în garajul din Bulev. Ferdinand 174 și continnă mai de afuresenie loviturile și șantagiile antisemite. Ilie Lăptărie dă lovituri la „Grupajul Român“ de unde umflă 61.500 lei, încurajat pretinde d-lui Max Ausnit un milion „să înceteze campania, dela „Agricola Fonciera“ ciupește cât poate. Vreasăzică merge!... Se 'nfinge deci și în „Cagero“ cu o adresă de „abonament“ și sub proprie semnătură, cu o chitanță de lei 300.000!

Ilie Lăptărie omul agenților hitleriști Witzleben, Rust

In acest timp, propaganda germană caută la București un ziar pe care să-l facă sucursală oficioasă a lui Hitler.

Ilie Șașiul „vede“ bine de astădată și vede, modest, că el și Hitler se lovesc „d n idei“.

Aferim: agenții hitlerismului în România, Baronul Witzleben împreună cu dr. Rust.

Buni banii evreilor șantajați, bune însă și „mărcile“ d-lui Goebbels (mai ales când e potrivire de „idei“).

Ilie Cârdășie, stipendiat de agenții hitlerismului revizionist, ridică reduta naționalismului integral în str. Brezoianu, în primăvara anului 1935. Fostul terchea berchea, zis Torino, își cumpără cu un fleac de 500.000 lei un splendid automobil și — înlocuind soba de tuci de-acasă cu un calorifer, căruia îi adaugă, să fie acolo, oarecari spațioase apartamente — anunță victoria naționalismului român: nemții sunt „ai noștri“, „Porcăria Vremii“ apare zilnic.

Profitor „patriotic“ și vânzător de neam.

Cercetând cheltuelile din aceea epocă, ale slugoiului nemțesc înaintat ciorbagiu hitlerist, ajungem la fabuloasa sumă de 4 milioane care apare, în buzunarele profetului naționalist Ilie, din senin.

Nu e fructuos sentimentalismul?

Nu produce naționalismul huliganic?

Nu e bună trădarea intereselor statului, pentru arginții hitleriști, și vânzarea de neam?

Asasinul sufletesc al tineretului e în serviciul plătit al Berlinului.

Aceste sunt fapte. Și sunt dovezi limpezi, acte precise, care le dau în vileag și le supun dela sine oprobiului public.

Agitatorul inconștient și asasinul sufletesc al tineretului român înșelat de sforăiturile tricolore ale vânzătorului de neam, își mărturisește singur trădarea. El singur recunoaște că este sprijinit (eufemismul lui plătit) de „personalitățile naționaliste din întreaga Europă și mai cu seamă din Franța, din Italia și Germania

Am atras atenția, din vreme, guvernului, că mișcarea de dreapta se află în ordinul plătit al Berlinului revizionist. Suntem azi confirmați de însăși canalia trădătoare de neam, directorul oficiosului lui Hitler la București.

Ilie Cârdășie recunoaște sub proprie semnătură că se află în serviciul plătit al Berlinului.

Proxenetul „naționalismului“..,

Iată tineret românesc, cine te ironizează cerând banul tău necăjit pentru „abonament...“ — iată cine se vaită mieros, pentru a te face să nu-ți treacă măcar prin cap de unde are fonduri, el proxenetul „naționalismului“ de tejghea, negustorul desfrâului urii.

Dovada: la 22 Oct. 1934, după ce atacase cu cea mai... antisemită vehemență societatea „Cagero“ a lui Grosz, intrasigentul luptător semnează „cu frofund respect“ următoarea adresă către aceeaș societate.

Domnule Prețedinte,

CUNOSCÂND acțiunea noastră de trezire a sentimentelor naționale, în massele populare, prin „Porunca Vremii“, respectuos vă rugăm să ne acordați câteva abonamente pentru instituția ce cu onoare prezidați.

Cu profund respect,

Dr. Ilie Rădulescu“

300.000 Lei „câteva abonamente“

Lămurit, au ba? Dar și mai lămurit: inocenta adresă („să ne acordați câteva abonamente“...) brigandul atâtor mizere jocuri duble o însoțește de o chitanță.

O chitanță de 300.000 lei.

300.000 lei, firește, pentru acele „câteva abonamente“...

Și asta dupa violenta și naționalista“ campanie dusă împotriva evreului Grosz, care sugea sângele nației fără a-i da să sugă și lui, gelosului păduche de lemn rădulesc...

Articolele d-lui Dragoș Protopopescu utilizate ca obiect de șantaj

Mai vreți? N'am avea pagini destule. Dar ca să se limpezească basmele tricolore ale d-rului Cauciuc, rivalul lui Marin Drutu — prin putreda lui „tribună“ zisă „naționalistă, — să mai producem unele mărturii.

De pildă, chestia cu „lancăla Nistor“. Un articol „tare“ de usturătoare vervă polemică, semnat în „Porunca Vremii“ de d. Dragoș Protopopescu, astăzi plecat — scârbit din această spelunică.

Ce face Ilie Șantaj?

Utilizează evident, articolul, în scopurile sale „secrete“. Că a luat bani dela ministrul I. Nistor — e meseria lui. Dar cum? Cu o petiție pe care o închee astfel: „mulțumindu-vă și rugându-vă să rezolvați cu urgență această cerere, întrucât ne despart puține zile de 10 Mai (vreasăzică, vedeți, tot o chestiune patriotică!!), primiți, vă rugăm, d-le ministru, expresiunea distinsei noastre stime“...

Iată ce înseamnă un cumplit porc cinic.

Cererea există. E, lucru controlabil ca tot ce am scris mai sus, înregistrată la ministerul sănătății sub No. 4504 din 15 Iunie 1936, F. S.

Ilie jecmanește banii coloniilor școlare și ai sanatoriilor de tuberculoși...

„Porunca Vremii“ a cerut în nenumărate rânduri funcționarilor publici să-i comunice — în numele naționalismului — ce gazetarii și gazetele care beneficiază de fondurile publice.

Ei bine, „Porunca Vremii“ cea dintâi prin directorul ei jefuește „Casa Sănătății, fondul balnear de 8.000 lei destinați să întrețină opt copilași orfani într'o colonie de vară.

Ce ziar serios s'a prezentat vreodată sau a acceptat să se prezinte, ba cu semnătura directorului însuș, spre a răpi bestial banii coloniilor școlare, ai preventoriilor și sanatoriilor de tuberculoși?

Singur Ilie naționalistu', zis Putregaiu, este capabil de o asemenea meschină și mizerabilă crimă.

(Continuare în pagina VI)

La răspântie

Cu Franța sau cu Germania?

România, ca aproape toate statele europene, se află la o răspântie în politica sa externă. Două curente se găsesc azi față 'n față: democrația, pe de o parte, și ultranaționalismul, pe de altă parte. Țările din spectrul european sunt nevoite să se încadreze într'una din grupările cari s'au format în jurul reprezentanților acestor ideologii: Franța pentru democrație, Germania pentru ultra naționalism.

Nu e cazul să facem aci teoria democrației sau naționalismului intransigent. Pe noi, românii, ne interesează un lucru: unde duce drumul democrației, reprezentat de Franța, și unde ne-ar duce celalalt drum pe care a apucat Germania?

Nu suntem nici vrăjitori nici profeți. Viitorul nu-l putem prevede. Ne rămâne posibilitatea deducțiunii făcută pe baza faptelor istorice. Acestea grăesc mai bine decât orice promisiuni și mai sugestiv decât orice elocvențe savante.

E adevărat că bizuindu-ne numai și numai pe sugestiile istoriei am putea neglija interesul nostru, care, eventual, ne-ar indica alte prietenii, mai proaspete și mai viguroase. S'ar putea ca trecutul să ne indice și să ne determine să îmbrățișăm democrația și să ne raliem Franței, iar prezentul, arzătorul prezent, să ne silească să iubim ultranaționalismul și Germania. Aceste probleme de sigur nu le putem rezolva altfel decât examinându-le prin prisma așezării noastre geografice, a organizării noastre sociale, a culturii poporului nostru și a mentalității acestui popor, nu mai puțin prin prisma intereselor vitale ale națiunii române.

Oprindu-ne, un moment, la această chestiune, trebue să admitem că așezarea noastră geografică nu este câtuș de puțin liniștitoare. De jurîmprejur avem vecini de altă origine decât cea latină. In schimb vecinii noștri sunt tot atât de izolați ca și noi. In ceea ce privește așezarea noastră socială putem fi mândri, căci ea este una dintre cele mai echilibrate din Europa. Dacă practica s'ar potrivi cu ceea ce avem pe hârtie și 'n teorie am fi cea mai fericită țară, în această privință. Egalitatea în fața legilor și posibilitățile de înălțare pe treapta ierarhică în stat este desăvârșită. Cultura poporului nostru ne situiază între popoarele civilizate, rezultatele obținute în ultimele două decenii ne-au ridicat de pe treapta cea mai inferioară pe care ne găseam sub vechile domnii străine dinainte de marea unire. Cât despre mentalitatea blajinului nostru popor, cine ar putea spune că mai există în Europa un alt popor mai blând, mai credincios, mai iubitor de glie, mai avid față de carte, mai iubitor de țară și rege, mai hotărît să se sacrifice pentru patrie?!

Și dacă ne oprim la interesele vitale ale națiunii noastre un lucru se impune pe primul plan: *existența noastră ca națiune.* Popor vechi și totuși nou pe firmamentul națiunilor. Popor vechi cu moșteniri prețioase, cu calități ce-au impus în fruntea popoarelor pe strămoșii noștri, și nou, cu energii proaspete cu posibilități uriașe. Trebue și vrem să rămânem ca națiune independentă, care să-și poată spune oricând cuvântul în concertul popoarelor europene. Este datoria generației noastre să păstreze integritatea teritorială și să asigure independența țării, în orice eventualitate și cu orice sacrificiu.

Acestea sunt considerente cari ne impun o aspră judecată atunci când, la o răspântie, ne oprim ca să medităm și să luăm unul din drumurile ce se întind în fața noastră.

Franța a fost și este încă țara de unde ne a venit libertatea și egalitatea, este țara care a pus capăt iobăgiei și, prin opera ei, a liberat poporu nostru istovit în sclavie milenară. Franța ne-a dat independența vechiului regat și prin aceasta ne-a înlesnit marea unire, la care a contribuit deasemenea. Franța a stat la spatele revoluției lui Horia, Cloșca și Crișan, pe cari i-a încurajat căci cunoștea mizeria în care să zbătea poporul latin dela gurile Dunării și din monarchia Austro-Ungară a Habsburgilor. Unirea principatelor s'a făcut cu sprijinul Franței, ridicarea la rangul de regat s'a făcut datorită contribuțiunii aceleiași Franțe. Războiul, marele război al unirii din 1918, l'am făcut alături de Franța. Pământul țării noastre adăpostește multe rămășițe pământești de ale fiilor Franței morți alături de eroii români în războiul unirii din 1916/18. Peste tot generoasa Franță, sora cea mai mare din familia latină, peste tot acelaș popor francez ne sprijinește. Cultura franceză este la baza culturii românești, cartea franceză s'a alăturat cărții românești ca să ne dea limba ce-o vorbim azi. Francezii, savanții francezi ne-au ridicat alături de nobilul popor al Franței indicându-ne ca pe urmașii Romei în fericita Dacie.

Asta a fost și este pentru noi Franța!

Ce-a fost și ce este Germania?

Ca să răspundem la această întrebare nu este necesar să ne ducem prea departe pe drumul istoriei. E suficient să ne oprim la cele petrecute în secolul nostru.

România, îndemnată de Franța, implorată de elementele patriotice și de românii din Ardeal, intră în război alături de antanta Germania, tovarășa Austro-Ungariei, care ne subjuga, care ne călca în picioare, care tindea să ne desnaționalizeze prin desființarea școlilor confesionale, tovarășa acele habsburgice puteri, care, dupăce ademenește pe românii din Ardeal ca, sub conducerea lui Avram Jancu, să sprijinească interesele împăratului Franz Josef, își bate joc de bietul popor român, acea Germanie vine cu oaste puternică și zdrobește armata română respingându-o până pe linia Mărăști-Mărășești și Oituz. Germania ne ucide pe cei 800 de mii de români, pe cari-i pomenim ca pe eroii cari ne-au dat România Mare. Germania ne incendiază sondele, duce bucata de pâine din gura copiilor rămași în teritoriile ocupate, ea este puterea care, în timpul când a fost silită, de minuscula dar eroica armată română, să se retragă, pune să se scoată zarurile, clanțele și țâțânile din uși, cuiele din pereți și dinții de aur din gura morților pentruca totul să fie transportat la Berlin. Germania, care venise cu armată peste noi, sconta un sfârșit favorabil al războiului pentru puterile centrale și intenționa, ca odată cu Austro-Ungaria să ne înglobeze și pe noi în marele ei imperiu cu ținta: spre Bagdad și Golful Persiei.

Astăzi când poporul român se frământă, se zbate, se luptă pentru o viață mai bună, pentru un viitor mai bun, Franța ne îndeamnă la liniște și cumpătare, Germania ne trimite agenți ca să ne întărîte, cumpără conștiințe românești ca să ademenească vrednica noastră țărănime, trimite fonduri și susține ziare redactate în limba noastră, dar prin ale căror coloane se strecoară venin amar în mințile cetitorului român. Trimite, această Germanie, care nu și-a putut realiza visul „Deutscland über alles" prin marele războiu, arme și uniforme, dar mai cu seamă mărci, românilor cari au uitat de mizeriile pricinuite de teutoni în marele război, pentruca, utilizând uniforma, să zăpăcească mințile copiilor, iar copiii zăpăciți să răpună, cu revolverele și bombele nemțești, pe cei mai buni dintre fiii acestui neam.

Avut-am noi oare, înainte de a se amesteca hitleriștii în treburile noastre interne, atâtea ciocniri de stradă, atâtea omoruri politice, așa de înverșunate antagonisme pe chestii de gospodărie internă? Banul, arma și îndemnul drăcesc al Germaniei ne-a dus până la această dușmănie între fiii aceleiaș patrii, între vlăstarele aceluiaș neam.

Ce intenționează Germania? Să ne despartă de prietenii noștri seculari, de francezi, ca pe urmă rămași noi de noi, să ne subjuge economicește și politicește. Vrea să lovească în Franța prin noi ca pe urmă fără Franța să ne distrugă și pe noi. Vrea să ne îndepărteze de principiile democratice ca, prin dictatura vreunui interpus al cancelarului Hitler, să ne plece capul într'o nouă iobăgie, subt o nouă aristocrație *

Germania este revizionistă și revanșardă alături de Ungaria. Granițele noastre închegate în marele război și fortificate cu trupurile eroilor noștri nu sunt sfinte pentru hitleriștii Berlinului, după cum nu sunt sfinte nici poruncile creștinești pe cari le-au abandonat de dragul lui Wotan, vechiul lor zeu păgân.

Franța ne-a învățat să ne scuturăm jugul iobăgiei, prin atâtea revoluții, prin atâtea jertfe aduse de strămoșii și înaintașii noștri, iar Germania vrea să ne îmbrace din nou cu rușinoasa și nedemna haină a sclavului. Franța ne-a dat, prin jertfele fiilor ei, nouă și întregei omeniri, libertatea, egalitatea și fraternitatea, Germania, imperialistă, vrea să ne supună voinței și intereselor ei, vrea să ne impună, prin dărâmarea principiului egalității, stăpâni atotputernici și vrea să învrăjbească frate contra frate.

Noi, români născuți din pătura cea mai oropsită a neamului, din opincă, instruiți în școala celui mai cult și mai avansat popor, vrem domnia poporului aplicând principiul democrației: *prin popor, pentru popor, prin reprezentanții poporului.* Vrem ridicarea păturei care ne-a ridicat pe noi prin jertfe ce numai părinții pot aduce pentru fii lor, vrem ridicarea țărănimii, căci ea este națiunea, ea este nădejdea de mâine, ea este izvorul nesecat al energiilor dăcătoare de viață. Franța ne întinde mâna pentru realizarea acestui plan, Germania ne pune piedeca și ne terorizează prin agenții ei trimiși și plătiți ca să țină viu spiritul răsboiului și al revizuirii.

Care dintre aceste două puteri ne vrea binele? Care ne-a sprijinit în cursul vremurilor trecute? In care putem avea mai multă încredere? Pe care s'o urmăm?

Franța prin revoluția din 1789, care a urmat revoluției lui Horia din 1784, a făcut un pas uriaș pe planul de înaintare al omenirii. S'a spus atunci că este o nebunie ce face Franța. Timpul a confirmat dreptatea poporului francez și toate popoarele, până și poporul german, au urmat exemplul și și-au scuturat lanțul feudalismului, punând capăt suferinței poporului de jos. Azi Franța, patria luminatului popor francez, țara culturii, pământul celui mai sârguitor popor, se 'mpotrivește ideilor învechite dar reînviate de despotul dela Berlin și merge pe drumul ei, apucat încă de pe vremea marei revoluții. Berlinul desaprobă ca și 'n trecut. Popoare cu simț de conservare desvoltat, cum este și poporul nostru, urmează pe acest drum al democrației, al domniei poporului, pe francezi. Berlinul utilizează mijloacele corupției ca să împiedece. Berlinului i-a plăcut să fie stăpânit de un singur om, de Kaiser, acum îi place să fie stăpânit de un singur om, de Hitler. Și Hitler vrea ca poporul german, pe care l'a proclamat popor ales, de cea mai pură rasă, să stăpânească Europa, azi, întreaga lume, mâine.

Noi, românii, am fost sclavi și iobagi. Am devenit stăpâni pe glia noastră. Vrem să rămânem liberi în propria noastră patrie între hotarele ei consolidate conduși de bărbați vrednici, aleși de noi, născuți dintre noi, cu sânge din sângele nostru, cu durerile și bucuriile noastre comune, cu rădăcinile în poporul nostru, cu defectele și calitățile rasei noastre latine, care s'a dovedit întotdeauna superioară celei saxone.

Ne găsim la răspântie și trebue să alegem drumul cel mai bun. Trecutul ne învață ce trebue să facem în viitor. Nu-i permis să părăsim prietenii pentru a urma dușmanii, cari ne ademenesc. Prietenul încercat e mult mai valoros întotdeauna decât dușmanul devenit mieros. Acesta din urmă e întocmai ca lupul care și-a schimbat glasul ca să ademenească iezii.

Poporul, prin judecata lui senină, născută din instinctul de conservare, este adeptul democrației. Intelectualii sunt datori să-l conducă pe acest drum și nicidecum să-l abată de pe drumul normal pe care el vrea să-l urmeze.

Locul nostru este alături de prietenii încercați, pe drumul democrației, cu Franța, împotriva imperialismului cras al teutonilor împotriva dictaturilor, cari dau cuvânt unui singur om pentru ca să vâre pumnul în gura unei națiuni întregi.

Ilie Ardelean

Tineretul de azi

Viitorul unei țări îl formează tineretul. Spre el trebuie să ne îndreptăm privirile, pentru a-l apăra contra curentelor otrăvite de ura și minciuna unor oameni fără scrupule ce l'ar putea diforma, pentru a-i îndruma pașii pe drumul drept ce duce la consolidarea și înflorirea neamului.

Tineretul este generația pe umerii căruia se va descărca mâine greaua sarcină a destinelor acestei țări. Dar tot tineretul care risipește cu atâta naivitate surplusul său de energie s'a dovedit cea mai bună masă de manevră pentru sporăriile unor degenerații, care în mârșevia lor întrebuințează orice mijloace pentru a-și ajunge ținta.

Masa de manevră cea mai bună, este cea înconștientă și irresponsabilă, ca să nu zic derbedeii. Tot astfel trebuie să facem deosebirea și la tineret, pe care putem să-l împărțim în 2 mari categorii 1. Tineretul intelectual și 2. Tineretul țărănesc. Aceste 2 categorii au și ele câte 2 subcategorii.

a) Tinerii intelectuali serioși și muncitori, care se înarmează cu un bagaj de cunoștințe, suficient pentru viață, de invidiat de cei mai mari specializați a științei.

b) Chiulangii. In ce privește ceialaltă categorie: tineretul țărănesc care este în strânsă legătură cu cel intelectual — după cum capul este legat de trup — se împarte și el în a). Tinerii muncitori cari își văd de gospodăriile lor și formează fala satului și bucuria părinților și b) leneșii și becherii satului pe cari îi găsești la toate bătăile, dela cari pornesc toate relele. Ei sunt spaima și rușinea satelor.

Și vorba veche românească — tot ce-i rău se adună, — așa s'a adunat această a 2-a categorie de stârpituri intelectuale, și sensuri țărănești într'un partid numit popular „Totul pentru țară", pus sub șefia unui om care nu are alt merit decât crime și a cărui origină românească o arătăm în altă parte a ziarului.

Nu tot ce se scrie în ziare este adevăr, dar permiteți-ne să spunem că de unde nu-i foc nu ese fum și de ce nu se contestă originea românească a lui Iuliu Maniu a lui Ion Mihalache? Căci har domnului! au câțiva oameni cari ar avea tot interesul să le-o conteste. Și ce-i mai trist, acest partid începe să aibă popularitate.

Dece și printre cine?

Veți vedea din următoarea discuție pe care am prins-o dela niște membri a acestui partid: „Mă tu dece nu vrei să vii la noi?

— Nu pot dragă, eu sunt om serios, am oleacă de moșie, casă, familie și mai bine mă îngrijesc de ele. Pe deasupra, naționalist am fost naționalist mor.

— Nu fii prost! Vezi, eu până-i lumea'mi bănui că în revoluția din 18 n'am pus mâna pe ce-am putut; azi eram om dacă nu mă gândeam la Dumnezeu că nu-mi va face hazna de ele și câte alte fleacuri băbești. Dar acum când ajungem noi la putere știu eu ce face și apoi nu te teme; că moșia lui cutare, moara cutare și toate averile astea mi-le împarte mie, ție și la alți partizani."

Nu mai comentez aceste vorbe, doar spun că o țară nu va putea dăinui sub conducerea unor borfași și ciomagii și mai ales noi Ardelenii în cei 1000 de ani ne am săturat de ciomag. Iar naivii care au fost amăgiți în acest partid își vor seama de greșeala ce au făcut lăsându-se înșelați de astfel de oameni cărora li-se potrivește foarte bine clasificarea lui Eminescu de, smintiți și mișei.

In ceiace privește celelalte partide, reproducem vorbele dlui Ion Mihalache. „S'au găsit babele înbătrânite în moravuri ușoare să dea lecții de nevinovăție fetelor mari".

Ce dă partidul Național-Țărănesc tineretului. 1. Tineretului intelectual serios și muncitor cercurile culturale în care să-și desvolte cunoștințele primite în școli. 2. Tineretului țărănesc, școlile țărănești în care să-și creeze o bază temeinică atât în domeniul agricol cât și în celelalte domenii, formând tineri pregătiți, cu cari prin muncă să cucerească bogățiile țării din mâinile străinilor și să fie vrednici să le păstreze și înflorească. Iar nu ciomagul, ce la urmă tot cu ciomagul să le toace. Căci ce câștigi ușor, ușor cheltuești.

P. C. Nădlăcanu
student

Codreanu și Cantacuzino căpitani de haiduci sau căpitani de poteră?

(Continuare din pagina III)

Nici asta nu îți arde sufletul? Când vezi că azi știe toată lumea că ai lovit în toți aceia în cari ți-a arătat d. Vaida, dela care ai luat nu numai sfaturi, ci si bani, ce crezi că ți-a mai rămas bun de făcut, decât să îți pui pistolul în frunte?

Mercenarii industriașilor

Un alt temei al despărțirii mele de dta a fost prezența dlui general Cantacuzino, urmașul acelor greci ticăloși cari au însângerat neamul românesc de-alungul a patru secole, el însuși un om încărcat de multe și grele păcate față de poziția pe care noi o ocupăm în lupta Neamului românesc. Dl general Cantacuzino a făcut parte din multe consilii de administrație ale industriilor care jefuesc țara, așa de exemplu din consiliul fabricei de zahăr din Ripiceni a bogatului „jidov" Zissu, și a făcut parte chiar după venirea în organizațiu noastră din consiliul de administrația al băncii tâlharului între tâlhari, „ovreiul" Blank.

Dacă ai voit să te vinzi pe dta Ministerului de interne, moșierilor, bancherilor și industriașilor, treaba dtale. Dar prezența unui ciocoi profitor de pe urma j fului băncilor și industriilor în fruntea organizației, nu a fost fără urmare pentru destinul mișcării naționale.

In luna Decemvrie 1933 a venit la șeful ad interim al Gărzii de fier industriașul C. O. și i-a oferit 20 de mii lei, propunându-i să găsească un legionar care în schimbul acestei sume să ucidă pe un alt industriaș pe M. A. cu care C. O. era în ciocnire de interese.

D. general Cantacuzino a primit târgul, a încasat banii, și și-a dat cuvântul că se va face. Apoi m'a chemat pe mine și mi-a adus ofensa de a-mi da ordin să ucid în schimbul sumei pe acel industriaș.

Am refuzat.

Această „neexecutare de ordin" nu mi-a iertat-o ciocoiul niciodată.

Nici eu nu i-am iertat ofensa pe care ne-a făcut-o, de a crede că noi, legionarii, suntem mercenari, că putem ucide pentru bani.

Faptul petrecut este de o însemnătate covârșitoare. Pornită din cabinetul ministrului de interne Vaida, cu banii ordinei publice, Garda de fier s'a dovedit în scurtă vreme a fi un docil instrument executiv în mâna clasei conducătoare. Era firesc ca să termine ca salariată direct a unuia și altuia dintre potentanți.

Când d. Vaida a căzut dela guvern, au venit să ne tocmească bogătașii. Ne-au luat în antepriză moșierii, bancherii, industriașii și agenții de poliție.

Cei din vechile cadre, în frunte cu Mihail Stelescu, care era secundat de elita elementelor combatante, s'au revoltat împotriva dtale, domnule Codreanu.

Căpitan de poteră

Tu nu ești, Codrene, nici căpitan de haiduci, ci căpitan de poteră.

Tu vei ucide țăranii și muncitorii cari se vor ridica pentru dreptate.

Și căpeteniile lor le vei ucide.

Vei coborî în mormântul Istoriei cu rușinea de a te fi adăpostit, în timp de război, tu „căpitan" de oaste, în casa dușmanilor cari în acelaș timp ucideau și schingiuiau pe ostașii tăi.

Vei coborî în mormântul Istoriei cu dezonoarea trădării propriilor tăi frați de arme.

Vei coborî în mormâtul Istoriei cu pata de a-ți fi asasinat ostașii devotați.

Vei coborî în mormântul Istoriei cu marea rușine de a fi încercat să asasinezi moral pe omul care ți-a scăpat viața, care pentru a salva viața ta, a primejduit-o pe a sa.

Nu ești, Codrene, pe linia destinului Neamului Românesc.

Bancherii occidentali, — germani, francezi, englezi, olandezi, belgieni, pur sânge, — cari au investit capitaluri în țara noastră, și-au luat măsuri ca o industrie națională adequată bogățiilor solului și subsolului nostru să nu se desvolte la noi, ci pururi să fim tributarii lor, cărora noi le furnizăm la prețuri de batjocură cele necesare hranei și materiile prime, pe care ei le prelucrează și ni le trimit la prețuri fantastice. La noi în țară chiar, capitalul străin edifică industrii pe care ei le conduc, — asigurându-și complicitatea unei bune părți din oamenii noștri politici, pe cari îi cointerezea la profituri sub forma la membri în consiliile de administrație, — industrii care exploatează munca funcționarilor, a lucrătorilor și a plugarilor producători de materii prime, dar cari jefuiesc până și de măduva din oase pe bieții consumatori, marile masse populare, poporul român.

Și dumneata, domnule Codreanu, ce vrei să faci? Să alungi dintre intermediari pe bancherii ovrei, spre a-i înlocui prin greci, armeni, nemți: Vrei să-l înlocuești pe Goldenberg prin Malaxa, pe Aușnitt prin Orghidan, pe Herdan prin Garabet Aslan, pe Filderman prin Polihroniade, pe Schwarz prin Frumuzakis, pe Groedel prin Cantacuzino?

Asta ai înțeles dumneata din tot sbuciumul neamului nostru românesc? Că vor Românii să-și schimbe stăpânii? Că preferă pe fanarioți și pe armeni, pe leși și pe nemți, ovreilor? Că între jefuitorii închinători la „Davidstern" și între asupritorii închinători la „Haken-creuz" preferă pe cei din urmă? A, înțeleg! Iți convine să dai aceasta interpretare mișcării naționale, — care nu s'a început și nu se sfârșește cu dumneata, — pentrucă această interpretare este pe linia destinului dumitale.

Numai că, milioanele de locuitori ai acestei țări, milioanele de săteni și orășeni, nu pentru destinul dumitale s'au născut și trăesc, nu pentru destinul familiei dumitale muncesc, ci pentru destinul copiilor lor luptă și sunt gata să se jertfească.

Nu ești, domnule Codreanu, pe linia destinului neamului românesc. Dumneata pregătești noui secole de asuprire și de exploatare acestui popor. Este linia de moarte pentru românism, linia acțiunilor dumitale.

Pe linia destinului Neamului românesc sunt milioanele de plugari, de lucrători, de cărturari, cari muncesc și luptă pentru a asigura o soartă mai bună generațiilor viitoare: sunt elementele combatante și elitele conducătoare care se gândesc să asigure mai binele fiecărui cetățean în parte, încăpând în inimi și în cugetul lor soarta tuturor conlocuitorilor noștri, — nu numai o minoritate de fanarioți, de levantini, de „heimatlos", așa cum este în cugetul dumitale să înscăunezi la conducerea țării, în frunte cu dta, reînviind spui dta, — aristocrația, căreia țara a învățat să-i spună, cu ură și cu groază, CIOCOISM.

8 Martie 1936, București.

George Beza.

(Dacă vorbele umflate pe care le spune Codreanu și Cantacuzino, în ordinele și scrisorile lor secrete, către cuiburi, găsesc crezare, fără dovezi, credem că cele spuse de Beza, — în public și cu dovezi — vor găsi mai multă crezare la oamenii cinstiți).

„Porunca Vremii" otrăvește sufletele tineretului

(Continuare din pagina IV)

Tineret român, cu sănătatea roasă adesea de lipsuri, cu tâmple fierbinți de studiu, de idealuri, de agitări, iată cine vă mai cere și „abonamentul", cu nerușinate somațiuni pasă-mi-te „patriotice"!

Iată — cu acte, cu date, cu mărturii clare și de oricine controlabile - cine e fața naționalistă, vândută streinilor pentru arginți.

Porunca Vremii și evreul Margulius

Porunca Vremii ne-a învinuit că apărem cu sprijinul jidovesc. Și a precizat: cu sprijinul evreului Margulius dela societatea Textilă Buhuși

Nu-l cunoaștem pe Margulius. In schimb îl cunoaște, și încă foarte bine, Ilie Rădulescu.

Sunt două chitanțe: una din 30 Octombrie 1934 de 6000 (șease mii) lei, alta din 20 Iunie 1935 de 120 000 (una sută douăzeci mii) lei.

Prin aceste chitanțe administrația ziarului „Porunca Vremii" adeveresc că au primit bani dela soc. „Buhuși" și dela soc. de industrie „Textilă", cari sunt una și aceiași cu intreprinderea condusă de evreiul Margulius.

Ilie Lăptărie-Hornstein „luptător naționalist" „nici un ac dela jidani" — numai bani!

Cititorul e rugat să mai observe un amănunt: *Când „Porunca Vremii" era „tribună săptămânală de luptă cetățenească"* (cu sediul în Bd. Pake 25, etaj III) se mulțumea să-l ciupă pe evreul Margulius cu șease mii lei.

Când a devenit „Ziar de luptă naționalistă" (cu sediul în str. Brezoianu nr. 11) l-a jumulit pe acelaș evreu Margulius de... o sută douăzeci de mii lei! Chitanța nr. 2350 din 20 Iunie 1935, semnată de casieral B. Tottu, specifică: „subvenția pe 1935".

Dece-l atacă Ilie Rădulescu Chitanță azi pe evreul Margulius? Nu i-a achitat „subvenția pe 1936"?

E încă timpul: cei 120 mii lei au fost luați tocmai azi un an.

Invățătorii și politica liberală

Despre importanța învățătorului în consolidarea Statului român, nu este necesar să vorbim, căci se știe. Despre greutatea muncii lui, deasemeni. Amintim totuși un adevăr știut de toată lumea: Invățătorii sunt categoria de funcționari cari au munca cea mai grea, sarcina cea mai importantă pentru pregătirea viitorului Națiuni — cari își distrug sănătatea tuberculozându-se în atmosfera claselor — și totuși Statul își bate joc de ei scoțându-i din lege, scoțându-i din rândul funcționarilor, plătindu-i mai rău ca pe servitorii prefecturilor de județ.

Cum e posibil aceasta?

Acest lucru este posibil la noi, pentrucă componența reprezentanței ce se numește Stat este streină de sufletul Națiunii române, are interese opuse Națiunii în care nu se poate integra și este în mod ascuns contra apostolilor acestei Națiuni.

Că Națiunea nu se deșteaptă pentru a arde până la pământ cuiburile șobolanilor ce înghit rodul holdelor sale, este pentru că o națiune poate fi amețită, ușor, cu vorbe goale, când apostolii ei o trădează.

Aceiași apostoli cari, aduc osanale guvernelor liberale, proclamându-le miniștrii de Instrucțiune ca: „miniștrii ai Școalei românești", „părinți ai învățătorilor" „al doilea Spiru Haret" etc. ca apoi, la fiecare sfârșit de exercițiu financiar, sub aceleași guverne „părintești" să-și plângă durerea în congrese și să-și strige nedreptatea în presa zilnică: mai rău plătiți ca un sergent instructor ce nu are decât patru clase primare, „cerșetori în strae negre" etc. etc. cum scrie în articolul de fond, foaia liberală S. O. No. 3 din T. și atâtea altele de pe cuprinsul țării.

Aceeași „apostoli" față de aceiași oameni, au două atitudini diametral opuse, în mod constant.

Dacă nu avem curajul acțiunii directe și energice, să avem cel puțin tăria morală și bunul simț de a nu renega opinca de a nu trăda pe aceia ce și-au încredințat viitorul în mâinile noastre

Poate să fie haos pentru alții în ceeace privește linia de conduită politică. Dar pentru învățători nu trebue să fie. Oare, nu aceeaș nedreptate socială și materială apasă și pe țărani și pe învățători? Nu suntem noi, împreună și deopotrivă, robii actualei situații sociale? Oare, nu acelaș jug umilitor, al robiei materiale, al disprețului revoltător cu care ne biciuesc toți veneticii potentați, încercuiește deopotrivă grumazul țărănimii trădate și al nostru, cari, o tradăm?...

Dacă apostolii țărănimii ar fi una cu ea, Viața Statului nostru ar fi cu totul alta, iar țelurile politice ar fi corectate și acomodate sufletului și aspirațiunilor noastre reale, nu falsificate, nici imprumutate. Căci noi — țărănimea și apostolii ei — am fi și națiunea și Statul. Dar așa, Națiunea suntem noi, iar Statul altcineva.

Cui se datorește situația nenorocită de azi — a noastră și a țăranilor agriculturei — dacă nu acelei concepții politice care a guvernat mai mult această țară! dacă nu monstruosului liberalism românesc?

Din succesiunea celor două fapte dintre anii 1928—1931: venirea Național-Țărăniștilor la putere și continuarea reducerii salariilor începută de Iorga unii se grăbesc să tragă concluzia că Național-Țărăniștii sunt contra învățătorilor. Eroare fundamentală.

Cei ce cunosc realitatea în fond, știu dezastrul economic și financiar în care lăsaseră antecesorii țara. Dacă acest iad economico-financiar nu s'ar fi deschis, național țărăniștii (bolșevicii, comuniștii și vânduții, cum îi numiau liberalii) n'ar fi fost chemați la putere pentru prima oară. Se spera că vor fi *înghițiți de acest iad.* Sau erau singurul partid capabil?

Partidul național țărănesc însă, a dat dovadă atunci, de cel mai înalt patriotism și de cel mai autentic spirit de jertfă. Și-a jertfit popularitatea, pentru salvarea *Patriei dela faliment.*

Venira iar liberalii căci que. Iorga a fost tot liberal și sunt și azi. Spoiră pe din afară, ca la circ, ca să atragă lumea și să capteze simpatii; făcură ziduri: multe, putrede uneori și goale. Un al doilea și groasnic jaf fanariot s'abătu asupra Țării. *Pedeoparte dările se încasează cu revolverul în mână* iar pedealta se fură *ca în codru.* Veneticii își vâră mâinile până'n coate în avuția Țării, iar miniștrii liberali păzesc la colț să nu fie prinși, *sau îi apără* când sunt prinși *(Leonte Moldovan, Toni Iliescu etc.).*

Și bietul învățător este mai prost plătit decât servitorul revizoratului școlar.

Se lansează *din întuneric* svonul micșorării și a acestui salar degradant, pentruca „părintele învățătorilor" să iase atletic la rampă: cât voi fi eu aici nu se va micșora.

Și învățătorimea se întoarce ușurată dela comprese, căci „părintele" ei veghează.

Ce umilitoare tragi-comedie se joacă Țării și învățătorilor!..

Acasă, vai! când a trecut amețeala congreselor, vedem nenorociții de noi că leafa nu s'a scăzut, dar tot mai mică decât a servitorului a rămas.

Și, avem „un părinte" al nostru, o lege a armonizării și un „al doilea" Spiru Haret. Dar, cu toate acestea murim de foame și scriem la gazetă: „Tragedia noastră!." în zilele de guvernare a „părintelui școalei românești", a celui de al doilea Spiru Haret

Unde este legenda liberalismului *românesc ocrotitor al* învățătorilor?

Cui aparține *cinica idee de* a ne ironiza durerea și sărăcia?

Dacă învățătorimea mai are un pic de demnitate, dacă virtuțile străbune nu i s'au înecat în afluxul de sânge balcano-fanariot, să se deștepte.

Locul ei și datoria ei, este în fruntea țărănimii pentru a da lupta întru victoria „Statului Țărănesc", câștigând dreptate pentru toți reintegrând Națiunea în drepturile istorice ce i-au fost furate.

Oasele ce ni se aruncă sunt o rușine. Invățătorii nu pot ajunge la o viață mai bună decât cu întreg poporul.

E timpul să adăogăm o pagină de glorie, sau de rușine, în istoria noastră și a Neamului.

Redactor resp.:
prof. ILIE ARDELEAN
REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA:
str. V. Goldiș (f. Românului) Nr. 6.
PUBLICAȚIUNILE se primesc la administr
Manuscrisele nu se înapoiază.
ABONAMENTUL:
Pentru țărani 100 Lei pe an
Pentru orășeni 200 Lei pe an
Pentru instituțiuni Pe un an 400 Lei
In străinătate dublu.

Tiparul CONCORDIA. Institut de Arte Grafice și Editură S. A. Arad Str. V. Goldiș Nr. 6

BCU Cluj / Central University Library Cluj